

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον· ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ὄρθηκα λέξι· ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἂς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ὁκτωβρίου ἕξη
τοῦ ἁγίου Μέξη

Τριάντα ἑπτὰ μετροῦμε
καὶ κανένα δὲν ψηφοῦμε.

Πρὸς βασιλέα ἐπιστολὴ τοῦ ὑπηκόου του Φασουλῆ.

Μεγαλειότατε! προχθὲς 'στ' ἀνάκτορα ἀνέβην
ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα μετὰ μικρὸν κατέβην,
πρῶτον διότι εἰς αὐτὰ ψυχὴν δὲν εἶδα μίαν,
ἂν καὶ πολλὴν νὰ σᾶς ἰδῶ εἶχον ἐπιθυμίαν,
καὶ ἐκ δευτέρου ἐπειδὴ τὰς σκέψεις μου ἀπάσας
ἴσως θὰ τὰς ἐμπέρδευα 'στὴν ὑψηλότητά σας.

Ἄλλ' ὅμως κατερχόμενος ἐσκέφθην ἐν τῷ ἄμα
νὰ σᾶς συντάξω τὸ παρὸν ἐκ τοῦ προχείρου γράμμα,
νὰ σᾶς ἐκθέσω ἐν αὐτῷ τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων,
καὶ μερικὰς ιδέας μου διὰ τὸ Σ υ ν δ ι κ ἄ τ ο ν,
νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν γνώμην μου περὶ κυκλοφορίας
καὶ τόσης οἰκονομικῆς παντοῦ οτενοχωρίας.

Μάθετ' ἐν πρώτοις εἰς κανὲν πῶς δὲν ἀνήκω κόμμα
κι' ἔχω ἐλεύθερον τὸν νοῦν, τὰς σκέψεις καὶ τὸ στόμα,
κι' ἴσως ἀνάγκην ἔχετε μικρὰς ἐνταῦθα μνείας,
ὅτι δὲν εἰμ' ὑπἄλληλος, ἀλλ' οὔτε Πανσανίας,
πῶς εἶμαι ἄφ' ἐνὸς ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆς γνωστός σας,
πιστότατοι ὑπῆκοοι τῆς Ὑψηλότητός σας.

Μάθετε ὅτι συμπαθῶ 'στὸν κύριον Τρικούπη
καὶ ὅτι δὲν ἀντιπαθῶ ποσῶς τὸν Δεληγιάννη,
καὶ 'στὸν καθένα κἄποτε ἂν γίνωμαι κουνουπι,
αὐτὸ καμμὶ ἐντύπωσι δὲν πρέπει νὰ σᾶς κἀνῃ
ἀρκεῖ πῶς σέβομαι πολὺ καὶ Σᾶς καὶ τὰ παιδιὰ σας,
κι' ἐλπίζω ὅτι μ' ἔχετε ἐπίσης 'στὴν καρδιά σας.

Ποῖα λοιπὸν τὰ αἷτια τόσης ἀχρηματίας;
Οἱ μὲν τὴν ἀποδίδουσιν εἰς τὰς ἐπιστρατείας,
οἱ δὲ εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἔκτου πρωτοκόλλου,
εὐαριθμοὶ εἰς τὰς συχνὰς βροχὰς τοῦ Κατακώλου,
τινὲς εἰς τὴν εἰσαγωγὴν πολλῶν λαθρεμποριῶν,
καὶ ἄλλοι εἰς τὴν ὑπαρξιν πολλῶν Μοναστηρίων.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὸν οἶκόν του ἐσχάτως
εἶπε πῶς τὰ οἰκόπεδα κατέστρεψαν τὸ κράτος,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος, σκεπτόμενος ἄλλῶς,
φρονεῖ πῶς τὰ οἰκόπεδα ὠφέλιμον σπουδαίως.
Ἐγὼ, Μεγαλειότατε, σχεδὸν δὲν ἔχω γνώμην,
διότι δὲν ἀπέκτησα οἰκόπεδον ἀκόμη.

Εἰς τὰς Τραπεζὰς μερικοὶ τὸ πρᾶγμα ἀποδίδουν,
διότι τὸ παράκαμαν καὶ πᾶσι δὲν δίδουν·
ἐκ τούτου δὲ συνέβησαν τόσαι χρεωκοπίαι,
ὥστε καλὰ δὲν ἔγνωμε πόσαι καὶ ποῦ καὶ ποῖαι.
Τὸ κατ' ἐμὲ ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν μὲ φοβίζει,
γιὰτὶ, Μεγαλειότατε, κανεὶς δὲν μὲ δανεῖζει.

Τὸ δασμολόγιον τινὲς σφοδρῶς τὸ κατακοῖνουν,
καὶ πρὸς τὸ λαθρεμπόριον θυρῶ πῶς ἀποκλίνου.
Ἰδίως ἐπετέθησαν πολὺ κατὰ τῶν φόρων
κι' ἐξυλοκόπησαν μὲν καὶ ἐκ τῶν εἰσπρακτορῶν,
ἀλλὰ τὸ ξυλοκόπημα αὐτὸ μὴ σᾶς ταράττῃ,
διότι δὲν ἀκούεται ποτὲ εἰς τὸ παλάτι.

Γυρίσετε ὀπίσω,
θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἄλλ' ἴσως μ' ἐρωτήσετε μετὰ βαρείας γλώσσης:
— «ἀλλὰ ποῦ ἀποδίδετε καὶ τὰς διαδηλώσεις;»
γι' αὐτὰς, Μεγαλειότατε, ἔχω σαφῆ ιδέαν,
διότι ἡμουν καὶ ἐγὼ ἐδῶ τὴν προτεράϊαν,
κι' ἂν ἔτυχε νὰ ἴδετε τὸ περασμένον φύλλον,
θὰ βλέπατε πῶς ἔφαγα κι' ἐγὼ σπουδαῖον ξύλον.

Φρονῶ λοιπὸν τὰ πράγματα πῶς κίνδυνον δὲν τρέχουν,
καὶ ὅτι πρὸς τὸ παρελθὸν διαφορὰν δὲν ἔχουν.

Ἄν ἡ ἀντιπολίτευσις ἐλύσσαξεν ἐσχάτως,
ἢ ἂν ἡ συμπολίτευσις κατέστρεψε τὸ κράτος,
δὲν εἰμ' ἐγὼ ἀρμόδιος τὴν κρίσιν μου νὰ φέρω,
κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σὰς ἀρκεῖ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ταῦτα καὶ μένω Φασουλῆς,
συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος,

Φ.—Ἐέρεις λοιπὸν πῶς ἔστειλα ἴστων βασιλέα γράμμα,
καὶ θάχω καὶ ἀπάντησιν μοῦ φαίνεται...

Π.—Τί πρᾶμμα;
Φ.—Σοῦ λέω ὅτι ἔστειλα ἴστων βασιλέα γράμμα,
καὶ θάχω καὶ ἀπάντησιν μεθαύριο...

Π.—Τί πρᾶμμα;
Φ.—Ἐχεῖς τὸν νοῦ σου, Περικλῆ, σὲ τοῦτο ποῦ σοῦ λέω;
Δὲν εἶναι παιῖς γέλασε, εἶναι πολὺ σπουδαῖο.

Π.—Πάλι νομίζω ὅρεξι πῶς ἔχεις γιὰ παιγνίδια,
καὶ μ' ἄρχισες, ἀντίχριστε, πρῶτ' πρῶτ' τὰ ἴδια.

Φ.—Σοῦ λέω ὅτι ἔστειλα ἴστων βασιλέα γράμμα,
καὶ θάχω καὶ ἀπάντησιν μοῦ φαίνεται συνάμα,
κι' ἂν δὲν πιστεύης, γύρισε ἴστων πρώτη τὴν σελίδα,
γιὰ νὰ ἴδῃς τί τοῦγραψα κι' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα.

Π.—Ἐλα, ξευδέκη, σόπαινε, καὶ πάμε παρακάτω.
Ἀλήθεια ἥσουνα προχθὲς καὶ σὺ εἰς τὸ Μοσχάτο;

Φ.—Βρὲ τί Μοσχάτο κάθισαι αὐτοῦ καὶ σαλιαρίζεις;
Ἐκεῖ τὰ ἱπποδρόμια πῶς ἔγιναν νομίζεις;

Π.—Ἀμμέ ποῦ ἔγιναν λοιπόν;
Φ.—Στὸ Φάληρο, βρὲ μπούφο,

καὶ ὅλοι ἐφορούσανε καὶ ἀπὸ ἑνα σκοῦφο,
ἄλλος μαβί, ἄλλος λιλά, καὶ ἄλλος τριχολόρε,
κι' ἐφώναξαν μισοὶ colonel, pardon, sictir, signore,
καὶ ἔκανε, βρὲ Περικλῆ, ὁ κόσμος τόσο χάξι,

ποῦ πρὶν νὰ τρέξουν τάλογα ἄρχισε νὰ νυστάξῃ.
Π.—Καὶ ποιοὶ λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, ἐπῆραν τὸ βραβεῖο;

Φ.—Ὁ Νεφελέτζ, ὁ Σεφελέτζ, ὁ Φέλτς, καὶ ἄλλοι δύο.
Π.—Κι' ἐκατεβήκανε πολλοί;

Αὐτοὶ καὶ τάλογά τους,
κι' ἐπῆραν τὰ βραβεῖα τους κι' ἐπῆγαν ἴστων δουλειά τους.
Π.—Ἀλήθεια πές μου, ἔτυχε νὰ ἴδῃς τὸν Κολωνέλο;
Φ.—Τὸν εἶδα μὲ πολιτικὰ καὶ μὲ ὑψηλὸ καπέλο.

Π.—Ἀλήθεια δὲν σ' ἐρώτησα, τὸν βασιλῆα τὸν εἶδες;
Φ.—Τὶ λές, μωρέ;... ὁ βασιλῆας ἔχει πολλὰς φροντίδες.

Πρῶτον ἡ διαδήλωσης πολὺ τοῦ 'κακοφάνη,
δεύτερον ἔχει ὁ ἀντιβροχί μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ τρίτον ἴσως ἔλαβε καὶ τὴν ἐπιστολή μου...

Ἄλλὰ καὶ τί ἐπιστολή, βρὲ Περικλῆ!... ψυχὴ μου!
Τώρα τὴν ἔχω σίγουρη τὴ θέσι στὸ Λονδίνο...

Ἦ! yes! ἢ πρέσβυς, Περικλῆ, ἢ θυρωρὸς θὰ γίνω.
Ἐγὼ τὸ ἀπεφάσισα νὰ γίνω διπλωμάτης,

γιατὶ πολὺ μοῦ φαίνεται πῶς εἰμ' ἀνοικτομάτης.
Ἐγὼ θ' ἀρχίσω, φίλε μου, σπουδαίας συζητήσεως,
θὰ στέλλω καὶ πολιτικὰς παντοῦ ἀνταποκρίσεις.

Ἐγὼ θ' ἀρχίσω, φίλε μου, νὰ μπαίνω ἴστων σαλόνια,
θὰ πάρω καὶ παράσημα, θὰ πάρω καὶ γαλόνια,
ἐγὼ θ' ἀρχίσω, mon ami, καὶ τὴν κρεωφαγία,

θὰ πάρω καὶ ἐντάλματα ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα,
κι' ἀφοῦ περᾶσω ἐνδοξὸς ἐπαίτης τὴ ζωὴ μου.
Θὲ νὰ φροντίσω τότε πρὶν καὶ γιὰ τὴν σύνταξί μου.

Π.—Ἀλήθεια τήτανε προχθὲς τὰ ντράβαλα ἐκεῖνα,
καὶ ἡ καμπάναις ὀσῆκωσαν ἴστων πόδι τὴν Ἀθήνα;

Φ.—Δὲν ἔξερεις ὅτι ἦτανε τοῦ Ἀρειοπαγίτη,
ποῦ ἴστων Ἀθήνα ἔκτισε, θαρρῶ, τὸ πρῶτο σπῆτι,
καὶ εἰς τὸ τέλος πρὶν καὶ αὐτὸς κατάρθωσε ν' ἀγιάσῃ.

Π.—Καὶ τάχα ἔπρεπε γι' αὐτὸ ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ;
Φ.—Βρὲ ἀδελφε, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ Δήμαρχος δὲν εἶναι,

βλέπουν πολλὰ παραῖξενα αἱ ἀηδεῖς Ἀθήναι.
Κι' αὐτὸς ὁ κουτοπάρεδρος καὶ φίλος Σηλυβριώτης
θαρρῶ πῶς εἶναι, Περικλῆ, ἕνα κωθῶνι πρώτης,

καὶ ὅ,τι τοῦ σφυρίζουνε οἱ Σύμβουλοι οἱ ἄλλοι,
ἀμέσως τοῦ καρφόνεται ἴστων κλούβιο τοῦ κεφάλι,
καὶ σ' τὰ καλὰ καθοῦμενα μᾶς μπαίνει μέσ' στὴ μύτη

καὶ μὲ τὸν Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγίτη.
Π.—Κι' ὁ Δήμαρχος τί γίνεται;
Φ.—Δικάζεται, νομίζω,

ἀλλ' ὅμως τί ἀπένεινε ἀκόμη δὲν γνωρίζω.
Π.—Καὶ τί φρονεῖς; θ' ἀθωωθῇ;
Φ.—Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.

Π.—Τώρα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῇς ἀκόμη τίποτ' ἄλλο;
Φ.—Ἦθελα νὰ σοῦ ἔλεγα γιὰ τὰς διαδηλώσεις,
ἀλλὰ φοβοῦμαι, Περικλῆ, νὰ μὴ μὲ μπαγλαρώσῃ.

Π.—Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβες, γι' αὐτὸ θὰ ἴστων χαρίσω,
κι' ἐλπίζω ἴστων ἐρχόμενον νὰ σέ καταχερίσω.

Ῥωμοῦ Ἡμερολόγιον
καὶ μὲ ἐορτολόγιον.

Σὰς ἐπαναλαμβάνομεν πῶς μετὰ ἕνα μῆνα
ὁ Καζαμίας τοῦ Ῥωμοῦ θὰ ὀργῇ μέσ' ἴστων Ἀθήνα
Λόγον τιμῆς σὰς λέγομεν πῶς τέτοιοιον Καζαμιά
δὲν εἶδε μέχρι σήμερον ζῶσα ψυχὴ καμμία.
Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβὰ ἴστων δρόμους θὰ πωλῇται,
καὶ σεῖς θὲ νὰ τὸν πέρνετε τροχάδην, συμπολίται.

Συλλογισμένο σὲ θαρρῶ, κάνω νὰ σ' ἐρωτήσω
ἂν ἦναι γιὰ τὰ μαῦρα μας νὰ σὲ παρηγορήσω.

Καὶ τινες εἰδήσεις
μὲ διασαφήσεις.

—Ὁ Βασιλεὺς κατῆλθε χθὲς ἀπὸ τῆς Δεκελείας
διὰ καμπόσας σοβαρὰς τοῦ κράτους ἀσχολίας.
κι' ἀφοῦ μὲ κόπον ἀρκετὸν τὰς ἔφερρεν εἰς πέρας,
πάλιν εἰς τὸ Τατόι τοῦ ἀνῆλθε τὸ ἐσπέρας.
(Ὡς βλέπετε, ὁ βασιλεὺς ἀνεβοκαταβαίνει,
καὶ ἴσως κατὰ σοβαρὸν καὶ τοῦτο θὰ σημαίνῃ.)

—Ὁ Κασνακὼφ ὁ Ναυαρχος ἐπῆγε ἴστων Τατόι
καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βασιλεὺς ἀρχίνησε νὰ τρώῃ.
Τοῦπε πολλὰ ὁ Κασνακὼφ περὶ τῶν συμφερόντων
κι' εἰς γεῦμα τὸν ἐκάλεσε μεθ' ὅλων τῶν παρόντων.
(Ἐλπίζομεν ὁ βασιλεὺς τὸν Ρῶσσον νὰ τιμήσῃ,
καὶ εἰς τὴν Ναυαρχίδα τοῦ καλὰ νὰ τὸ γλεντίσῃ.)

—Καμπόσοι χωροφύλακες ζητοῦσαν τὸν Βιδάλη,
καὶ ἀντ' αὐτοῦ φυλάκισαν τὸν Λάζαρο Φυτάλη.
(Κατακαυμένε Λάζαρε, δὲν πρέπει ν' ἀπορήσῃς,
γιατὶ συχνὰ συμβαίνουναι τοιαῦτα φυλακίσεις.)

—Ἀφίκετο Τραούτεμπεργ, ὁ πρέσβυς τῆς Αὐστρίας.
(Κι' ἂς γίν' ἡ ἀφιξὶς γνωστὴ εἰς μερικὰς κυρίας.)

—Ὁ ἅγιος Διονύσιος ἐφέτος ἐτιμήθη
καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἔγιναν τρεχάματα ἁσυνήθη.
Ἄλλ' ὅμως τὸ καλλίτερον τῆς ὅλης ἐορτῆς τοῦ
ἦτον ὁ φίλος Καίσαρος μετὰ τῆς μουσικῆς τοῦ
(Σ' εὐχαριστοῦμεν τὸ λοιπὸν, ὦ Ἀρειοπαγίτα,
ἀφοῦ ἐπαίχθη διὰ σὲ ἡ Δόνα Ζόφραντ.)

—Ἐκεῖ πρὸς τὰ Καλάρουτα ὁ δῆμος τῶν Παίων
μετὰ φωνῶν, μετὰ φανῶν καὶ κλάδων καὶ βαίτων
εἰς διαδήλωσιν καὶ αὐτὸς ἐσχάτως ἐξεμάνη,
κι' ὅλοι μαζί ἐφώναξαν «Ζήτω τοῦ Δεληγιάννη».
(Τώρα ποῦ ἐσηκώθη καὶ ὁ δῆμος τῶν Παίων,
ἐντὸς ὁλίγων ἡμερῶν πίπτει τὸ ὑπουργεῖον.)

—Κατεδικάσθη Ζαρκηνός, ὁ δῆμαρχος Κραωνός.
(Γιὰ τοὺς δημάρχους φαίνεται εἶναι κακὸς ὁ χρόνος.)

—Ἐπισκευάζουν τῆς Βουλῆς ὁλίγα θεωρεῖα.
(Διὰ νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ ὁλίγη θεωρεῖα.)

—Ἡ πόλις ἐπλημύνησε μὲ κλέπτας ἀπαισίδους.
(Ὅμως αὐτὰ συμβαίνουναι καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.)

Ειδήσεις τηλεγραφικά,
Εἰς ἄκρον ἀντιφατικά.Ἦ ἐν Ἡλείᾳ
ἀνωμαλία.

Εἰς τὴν Πρωτεύουσαν σχεδὸν ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο, ὅταν τοῦ Πύργου ὁ λαὸς ἦλθε ὅτ' Ἐπαρχεῖον, καὶ φώναζεν «ὁ Βασιλεὺς κί' ὁ Δεληγιάννης ζήτω», πλὴν κάτω ἡ Κυβέρνησις, κάτω τὸ Ὑπουργεῖον! Ἐν τέλει εἰς τὸν Ἐπαρχὸν ἠυχήθη ὀλοψύχως νὰ πέσῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ διελύθ' ἡσύχως.

Τὰ ἐν Τριπόλει
φωτιά καὶ βόλι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βασιλεὺς ἔφθανεν εἰς Ἀθήνας, ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς καὶ ἄκρας ἡσυχίας ἀντήχησε ὅτ' ἡ πόλιν μας εἰς κρότος καραμπίνας, καὶ πλήθη συνηθροίσθησαν κάτω τῆς Νομαρχίας. Εἶπον τῆς συναθροίσεως πῶς μόνος λόγος ἦτο νὰ πέσῃ ἡ Κυβέρνησις, κί' ὁ Δεληγιάννης ζήτω.

Σὰς ἐσωκλειῶ
τὰ ἐν Ναυπλίου.

Σὺν τῇ ἀφίξει τοῦ κλεινοῦ αὐτόσε ἡγεμόνος σπουδαία διαδήλωσις ἐγένετο συγχρόνως. Πλήθος πολὺ αὐθόρμητον ἐξ ὅλων τῶν κομμάτων ἐθροήνησε σημερινὴν κατάστασιν πραγμάτων. Τὴν πτώσιν Κυβερνήσεως ἀπήτησεν ἐν τέλει, καὶ χαιρετίσματα πολλὰ ὅτ' ὁ βασιλεὺς στέλλει.

Τὰ Πατρινά
σὰν σκοτεινά.

Ὁ κύριος Ῥηγόπουλος ἀνευ τινὸς αἰτίας ἐλάλησεν ἔξω φρενῶν ἐν μέσῳ τῆς πλατείας. Κατὰ συμπολιτευόμενος σπουδαίως ἐπετέθη κί' ἐχειροκρότει τὸ κοινὸν τὸν ῥήτορα ἐν μέθῃ. Ἄν συμφωνῇ καὶ ὁ λαὸς ἐν τέλει ἐρωτήθη, καὶ ἓνα Ν α ἰ δξύτατον ἐξέφρασαν τὰ πλήθη.

Τὰ ἐν Ἡλείᾳ.
πολὺ γελοῖα.

Τοῦ ἀνακτος ἡ ἀφίξις εἰς τὰς Ἀθήνας πάλιν εἰς πάντας ἐπροξένησε χαρὰν πολὺ μεγάλην, καὶ μόλις τηλεγραφικῶς τὸ πρᾶγμα ἀνηγγέλθη, ὅτ' Ἐπαρχεῖον ὁ λαὸς ἐζήτησε ν' ἀνέλθῃ. Καὶ πρῶτον ἐχαιρέτησε θερμῶς τὴν ἀφίξιν του, εἶτα ἐζητωκραύγασε καὶ τὴν Κυβέρνησιν του.

Τὰ ἐν Τριπόλει
ὕπνος καὶ σκόλη.

Τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς σὲ περασμένη ὥρα, ἐνῶ ἡ πόλις ἅπασα ἡσύχως ἐκοιμᾶτο, ἔρριξαν μία κομπονουρία, ἀλλὰ μὲ τόση φόρα, ὥστε ὁ κόσμος ἐγινε ἀμέσως ἄνω κάτω. Ἀλλ' ὅταν εἶδε ἔξαφνα πῶς μύτη δὲν ἐλύθη, τότε ἡσύχως ἔφυγε καὶ ἐξανακοιμήθη.

Τὰ τοῦ Ναυπλίου
δι' ἀτμοπλοίου.

Τὸ Ναύπλιον ἀπὸ προχθὲς ἐνθέρμως ἐορτάζει τὴν εὐτυχὴ ἐπάνοδον τῶν δύο βασιλέων, ἀλλὰ καὶ τὴν Κυβέρνησιν συχνὰ ζητωκραυγάζει, χωρὶς νὰ γίνῃ εὐτυχῶς κανένα ἀπευκταῖον. Ἀντιπολιτευόμενος κανένας δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅλοι σέβονται ἐδῶ τὸν κύριον Νομάρχην.

Τὰ Πατρινά
ἀληθινά.

Ὁ κύριος Ῥηγόπουλος ἀνευ τινὸς αἰτίας ὁμίλησεν ἔξω φρενῶν ἐν μέσῳ τῆς πλατείας. Ἐν τούτοις ὅσα ἔλεγε, ἂν καὶ μεγαλοφώνως, μόνος σχεδὸν τὰ ἔλεγε καὶ ἠκροᾶτο μόνος. Καὶ ὅταν - «Εἰσθε σύμφωνοι» - ἠρώτησε τὰ πλήθη, «Σύμφωνοι» μόνον ἡ ἡχὴ πενθίμως ἀπεκρίθη.

Ἐκ Καλαμῶν ἐπιστολή,
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἐν μέσῳ τόσης συμφορᾶς καὶ τόσων γεγονότων, φρικτῶν διαδηλώσεων, ἐξάψεων καὶ κρότων, τώρα ποῦ ἔλειψαν παντοῦ κί' αὐταῖς ἡ μελιτζάνες ἀφίνει τὴν πολιτικὴν κί' ὁ βουλευτὴς ὁ Τ ζ α ν ε ς. Αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ὁ λόγος ἀγνοεῖται, ἀλλ' ὅμως τῆς πολιτικῆς, ὡς λέγουν, παραιτεῖται, διότι ὅτ' αὐτὰ Λατινικὰ ἀκόμη κάμνει λάθη καὶ θέλει ἐντελέστατα τὴν γλῶσσαν νὰ ἐκμάθῃ. Ἐν τούτοις σοβαρότατον τὸ γεγονὸς ἐφάνη. Αὐτὰ καὶ σὰς ἀσπάζομαι μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις

Τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ κρασιά δὲν ἔχουν πλέον ταῖρι καὶ θέλαια τὰ προτιμᾷ ὅποιος νὰ πίνῃ ἔρει. Τὰ μαῦρά του εἶναι γλυκὰ σὰν τῆς μελαγχροινούλαις καὶ τ' ἄσπρα του μοσχοδόλουν σὰν πετακταῖς ξανθούλαις καὶ τέλος πάντων, κύριοι δὲν γίνονται τραπέζι, χωρὶς καὶ μὴ μπουκάλια τοῦ τοῦ ρόλο της νὰ παῖξῃ.

ΘΕΛΕΙΣ νὰ φᾶς, θέλεις νὰ πῆς καὶ λίγο νὰ πληρώσῃς; σὲν ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ πηγαινὲς ἀμέσως νὰ τὸ στρώσῃς. Μὲ τόσο εὐμαρφο φαγὶ ἐκεῖ θὰ νὰ χορτάσῃς, σπου κί' αὐτὸ τὸ σπῆτι σου ἀκόμη θὰ ἐξαράσῃς. Ὑπηρεσία ἐκτακτῶς, ταχύτης ἐξαιρετικῆς... ὅτ' ἡ Παιρατὴ εὐρίσκειται αὐτὴ ἡ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μετὰ τῆς ἐρώμας τῶν Χαντείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφενεὶ τῶν «Ἐθ' Φρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων, μετὰ καλῶν καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους, — καὶ μὴ μάνδρα με γαϊδούρια.